

BRÁNA

*Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Praze -
Braníku*

číslo 8/2004

OZNÁMENÍ

Pravidelný sborový program

BOHOSLUŽBY: neděle 9,30 hod.

první neděli v měsíci jsou rodinné služby Boží

každou třetí neděli v měsíci je vysluhována sv. Večeře Páně

Dorost (7-14 let): úterý 17,00 - 19,00

Mládež: úterý 18,30 - 21,00

Biblická hodina: středa 18,00 - 19,30

Odrost (15-17 let): čtvrtek 18,00 - 20,00

Úřední hodiny faráře PhDr. Luďka Rejchrtů:

po a pá 10,00 - 11,30

středa 17,00 - 18,00

Kontakty na sbor

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 118

147 00 Praha 4 - Braník

tel.: 244 461 037

branik@evangnet.cz

<http://branik.evangnet.cz>

účet: 135027438/0300

Tiráž

BRÁNA

X. ročník, číslo 8 - říjen 2004

pro členy a příznivce sboru ČCE Praha - Braník. Vychází jednou měsíčně.

Redaktorka: Růžena Černá, red. rada: J.Čierná, A.Drápal, P.Říčan, M.Bedrníková.

Příspěvky odevzdejte redakci, pokud možno i na disketě, nebo mailem na adresu mscerny@volny.cz

[Převod do HTML: [Michal Jungmann](#), [Michal Mazný](#) .]

PÝCHA

Brána pýchy

Na titulní stránce je kresba Jany Wienerové **BRÁNA PÝCHY**

Jeremjáš 50,31: **Já jsem proti tobě, ó pýcho.** (Kralický překlad)

Lze stavět vysoké a efektní stavby pýchy, lze s nimi uspět mezi lidmi, pod Božím slovem se však hrouťí a shoří na prach. Pýcha si říká o očistný oheň a může se stát peklem..

Jana Wienerová

Falešná pohostinnost

Vypráví se: "Za Ba'al Šemových časů bydlel v nedalekém městě jeden bohatý a pohostinný muž, který dal každému chudému pocestnému najíst a napít a k tomu ještě něco peněz navrch. Měl však nepřekonatelnou potřebu, aby jej ti, které přijal, neustále vychvalovali, a pokud chvála nepřišla sama od sebe, hodil šikovně slůvko jako návnadu, do níž se vždycky nějaká větší či menší chválící rybka zakousla.

Jednou poslal Ba'al Šem svého žáka rabiho Volfa Kicese na cestu a pověřil jej, aby vyhledal i tohoto boháče. Rabi byl skvěle pohoštěn a obdarován, poděkoval, ale víc neřekl. "Co myslíte", ozval se nakonec hostitel, "není správné být pohostinný?" "To ještě uvidíme", odpověděl rabi Volf. Více z něj boháč nedostal. Večer si hostitel lehl mezi hosty, jak měl ve zvyku, aby s nimi ještě před usnutím porozprávěl a vyslechl od nich pár příjemných slov. Když usínal, dotkl se rabi Volf malíčkem jeho ramene. A boháčovi se pak zdálo, že byl pozván ke králi, který s ním popíjel čaj, jenomže najednou král upadl a zemřel a jeho nařklí z travičství a uvěznil, načež ve vězení vypukl požár a muž uprchl do vzdálené země, kde se stal nosičem vody, což bylo těžké řemeslo a uživilo ho jen stěží, a proto se přestěhoval jinam, kde je voda vzácná, jenže tam zase platilo pravidlo, že není-li vědro plné, nedostane za ně zapláceno a chodit s plným vědrem a nevylít ani kapku nebylo nejnanejdnější, a jak tak jednou opatrně našlapoval, upadl a zlomil si obě nohy, zůstal ležet a myslel na svůj minulý život, užasl a rozplakal se. V tu chvíli se rabi Volf dotkl znovu malíčkem jeho ramene a on se probral. "Vezměte mě s sebou k mistrovi", řekl.

Ba'al Šem přijal bohatého muže s úsměvem na tváři. "Chceš vědět", řekl mu, "kam přišla všechna tvá pohostinnost? Do psí huby přišla".

Srdce toho muže procitlo k obrácení a Ba'al Šem jej poučil, jak pomoci své duši."

Martin Buber: Jisra el ben Eliezer, zvaný Ba'al Šem Tov

STARŠOVSTVO

O čem jednalo staršovstvo 11. října 2004

1. Na staršovstvo se dostavili vedoucí **letních táborů** a informovali o průběhu jednotlivých akcí, o počtu dětí a vedoucích, o výsledku hospodaření. Zhodnotili svou práci a hovořili o plánech do budoucna. Staršovstvo jim poděkovalo za jejich práci.

(T. Bedrník - vodácký tábor YMCA Braník - celkem 21 účastníků,
J. Zvánovec - II. turnus vodáckého tábora YMCA - 11 dětí, 2 praktikanti, 5 vedoucích,
P. Holas - tábor pro malé děti - 19 dětí, 11 vedoucích a pomocníků,
M. Jungmann - tábor Pecka pro starší děti - 6 družinek po 5 dětech, 9 vedoucích,
Ivo Vacík - Putování po Jižních Čechách s vozem - hra Lotrando a Zubejda - 16 herců, 4 představení.
Vodáci připravují další akce /zimní/. Jako nedostatek vidí, že se nenalezl hlavní vedoucí pro vodní tábor mládeže, takže křesťanský tábor pro tuto věkovou skupinu se nekonal).

Ohlédnutí za letními tábory se uskuteční v neděli **24.10. 2004**.

2. P. Kulhavý (na základě zkušeností z putování po Norsku) navrhuje, aby u vchodu byly pro účastníky bohoslužeb k dispozici kartičky s biblickými verši (pro povzbuzení i naučení se jich nazpaměť).

3. Hospodářské záležitosti

- Zd. Kučrová přečetla pokladní zprávu za září - bez připomínek.
- Celocírkevní sbírka na sociální a charitativní pomoc byla přesunuta na neděli 17.10.
- Evangelické akademii bylo odesláno Kč 3.000.
- Dále odešleme na Jubilejní toleranční dar Kč 5.500,
- Brněnské tiskové misii Kč 3.000,
- na církevní tisk Kč 3.000.
- Pro mládež byla koupena kytara - cena i s pouzdrem Kč 7.059.
- Městské části Praha 4 byla odeslána žádost o finanční příspěvek na plánované práce v roce 2005: pokračování v nátrech kostela a výměnu koberce.

4. Organizační záležitosti

- Truhlář zhotovil velice pěkné skříňky, police a poličky na zpěvníky. Objednáme u něj ještě další práce.
- Byla zaplacená faktura za venkovní nátěr kostela (část nákladů - Kč 50.000 - uhradila MČ Praha 4). Do konce měsíce budou ještě nalakovány vnitřní dveře a podlaha v malém sálku (rozpočet Kč 12.200).
- Br. Kolář koupil a nainstaloval nový průtokový ohříváč vody do kuchyňky.
- Je třeba opravit svítidla v kostele - br. kurátor obstará elektrikáře.

5. **Dittersdorf** - návštěva Německa byla odsunuta. Jsme zváni na víkend 5.-6.3.2005.

6.K. Skuhra a Zvánovcovi převedli sborovou **kartotéku** na počítač.

Bratr farář spolu s několika dalšími pomocníky přehledne seznam a opraví zřejmé nesrovnalosti. Kartotéka pak bude předána J. Zvánovcové k průběžné aktualizaci.

7. Velký **úklid kostela** se přesouvá na sobotu **13.11.** od 9 do 17 hod. Je třeba, aby se zúčastnilo co nejvíce dobrovolníků, a to alespoň na celé dopoledne nebo odpoledne.

8. Neděle 7.11. od 10 hod. v Dobříši - presbyterní konference - téma: Co očekáváme od bohoslužeb

(zúčastní se Černá, Nývtlová). Sobota 13.11. od 9,30 hod. - konvent (zúčastní se br. farář, J. Čierná, J. Žilková)

Zapsala: Černá

Nový člen sboru

V neděli 26/9 byl přijat do sboru
Ing.Jan Chadima

PŘEDSTAVUJEME VÁM...

Představujeme Vám Dušana a Danu Brunckovi

Dušana a Danku Brunckovi zná dnes ve sboru asi každý. A kto je nezná, tak je snadno pozná. Sice nejsou jediní slovensky hovořící, ale jako jediní tohoto druhu mají tři děti (a to syny, pořádné chlapáky). Dušanovi patří daleko větší spoluautorský podíl než je u rozhovorů běžné, neboť po nocích dlouho a pečlivě upravoval moje komické pokusy zachytit jeho slovenštinu písemně. (Za Bránu se ptal Aleš Drápal.)

Brána: Vzpomenete si, kdy jste se poprvé objevili v Braníku?

Danka: Niekedy po letných prázdninách asi tak pred štyrmi rokmi.

Dušan: Bolo to v roku 2001. Viem, že v tom roku nás vo firme, kde pracujem, učil Aleš Hoznauer angličtinu. Kontakt na neho, ako učiteľa angličtiny, som dostal od Petra Běťáka. Predtým sme chodili tri roky do Modřan a nejakú dobu na Žižkov do CB.

Brána: Co bylo pro vás důležité při hledání sboru, ve kterém zakotvíte?

Dušan: Viacero vecí. Prvoradá bolo, aby v zbere fungovala práca s deťmi a s mládežou, aby mali naše deti svojich rovesníkov a mohli do zboru zapadnúť. Dôležité bolo, aby práca v zbere bola smerovaná k osobnému poznaniu Pána Ježiša, aby šlo o otvorené spoločenstvo, ktoré dokáže prijať ľudí z vonku a aby sa noví ľudia cítili byť prijímaní. Párkrát sme v zbere boli a nejakým spôsobom sme si vzájomne cestu k sebe našli. Braník má pre nás aj tú výhodu, že tam deti môžu sami dochádzať.

Viem, že neexistuje ideálny zbor. Každý zbor má svoje problémy, svoje klady aj zápory. Ale pre mňa je dôležité, keď nachádzam ľudí, s ktorými si rozumieme.

Brána: A jak jste se vůbec dostali do Prahy?

Dušan: V deväťdesiatom druhom som začal spoločne podnikáť z jedným Rakušanom. Po rozdelení republiky sme museli založiť firmu v Českej republike. Bolo nutné kvôli zákazníkom prejsť do Prahy, pretože väčšina našich zákazníkov sídlila v Prahe. Pokiaľ Janko nezačal chodiť do školy, sme veľmi často pendlovali medzi Prahou a Dolným Kubínom. Na Slovensku som mal rozbehnutú prácu s mládežou, s dorastom, za ktorú som niesol spoluzodpovednosť. Do roku 2000 sme jazdili na Slovensko najprv každý týždeň, neskôr každé dva.

Brána: Jaké funkce jsi vlastně měl v dolnokubínském sboru?

Dušan: Od roku 1994 do roku 2000 som bol zborový dozorca (kurátor). Teraz som v staršovstve v Kubíne aj v Braníku. Do roku 1992 som pracoval v celoslovenskom výbore pre prácu s mládežou v rámci evanjelickej cirkvi a spolupodielal sa pri zakladaní Spoločenstva evanjelickej mládeže.

Danka: Taký presbyter na druhú.

Brána: Vzpomínám si, že kedyž jsme se poprvé potkali kdysi dávno v Maďarsku v Tahitótfalu, tak jsi byl z mnohých věcí v luteránské slovenské církvi dost smutný.

Dušan: Slovensko je dosť tradičné. Mnohí farári v tej dobe nechceli ísť smerom práce s mládežou a deťmi. Všetko, okrem samotných bohoslužieb prinášalo nevýhody alebo problémy.

Tradičný život, prísť v nedeľu do kostola, to mnohým ľuďom stačilo. Čítať si Bibliu, každodenný život s Kristom, to nebolo "evanjelické", zaváňalo to pre ľudí "sektárstvom". S podobným problémom sa stretávali aj samotní farári, ktorí chceli pracovať s deťmi a mládežou. Málokedy sa stretli s porozumením. Žiť v tradícii neznamená žiť s Bohom. Nie som proti tradícii, ale pokiaľ tradícia nahradí samotný obsah, vtedy nie je dobrá. Na druhej strane to je dobré misijné pole. Výhodou je, že tých ľudí tam máte. V tomto smere má situácia tradičnej cirkvi niektoré výhody. Ľahšie sa prelamuje tradicionalizmus ako ateizmus a nezaujem.

Brána: U Tebe osobne došlo k životnému obratu uvnitř luteránské církve nebo mimo ní?

Dušan: V šest'desiatomôsmom začala moja sestra študovať v Bratislave a tam sa dostala aj do luteránskej mládeže v Bratislave. Bratislava a Sol' na východnom Slovensku boli v tej dobe jediné zbory v celej luteránskej cirkvi, kde sa schádzala mládež. A hlavne bratislavské spoločenstvo sa stalo v dobe totality dôležitým duchovným centrom pro mnohých. Bratislava bola a je študentským mestom, a tak do spoločenstva mládeže prichádzali ľudia z rôznych kútov Slovenska. Tu mohli prežívať osobné stretnutie s Pánom Ježišom a prinášali tieto iskričky domov.

Sme štyria súrodenci, traja bratia a sestra, ktorá je najstaršia. Sestra pomerne krátko po svojom príchode do Bratislavy prežila znovuzrodenie, rozhodnutie pre Pána Ježiša. Túto svoju zmenu chcela na prvom mieste preniesť do našej rodiny. Záležalo jej na mladších súrodencoch. Napriek veľkej vzdialenosti nás pomerne často brávala do spoločenstva v Bratislave. Okrem toho sme cez prázdniny chodili na "stanovačky", takých 40-60 ľudí, niekedy i viac, z rôznych kútov Slovenska. Samozrejme, že štátne orgány takéto akcie nerady videli a tak sa museli organizovať opatrne. Boli to tábory v rámci evanjelickej cirkvi. Hlavným ich zmyslom bolo budovanie viery a osobného vzťahu s Pánom Ježišom a vzájomného povzbudenie sa. Bolo to krásne sledovať, ako sa postupne ľady prelamovali a v chladnom tradicionalizme nastávalo teplo prebudenia.

Na jednom takomto tábore v roku 1973 sa aj mne dostalo milosti a prijal som Pána Ježiša ako svojho Spasiteľa. On zmenil môj život.

Brána: Jak se k tomu stavěli Tvoji rodiče?

Dušan: Bola sme rodina ako každá iná na dedine. Chodili sme v nedeľu do kostola, ale my ako deti sme to vnímali ako povinnosť. Vedeli sme, že keby sme nešli, zarmútili by sme tým mamu. Pán Boh sa vo svojej milosti dotkol našej rodiny, zmenil celú našu rodinu, nás deti, mamu, až na otca, ktorý síce nebol proti, ale zostal tak trochu v ústraní.

Brána: Můžeš o svém obrácení říci něco více?

Dušan: Bolo to, ako som už spomínal, na jednom letnom tábore. Večer pri táboráku sme preberali text z evanjelia Jána 6;60-69. Oslovila ma otázka, ktorú dal Pán Ježiš svojim učeníkom: "Aj vy chcete

odísť? ". Vedel som, že tento večer hovorí tieto slová Pán Ježiš ku mne, že je to pozvanie pre mňa, aby som sa rozhodol, akú mu dám na túto otázku odpoveď. Rád spomínam na ten večer, keď v slzách a na modlitbe som mohol vyznať spolu so Šimonom Petrom "Pane, ku komu pôjdem? Ty máš slová života večného." Som vd'ačný Pánu Ježišovi za všetko, čo v mojom živote urobil. Prijímam to ako Jeho veľkú milosť. Preto je pre mňa najdôležitejšie pre neho žiť a mu slúžiť.

Brána: Co se dělo po obrácení?

Dušan: Po obrátení som v septembri 1973 nastúpil na gymnázium. Hneď na začiatku prvého ročníka prišla prvá skúška. Povinnosťou triedneho učiteľa bolo vyzistiť náboženské pomery triedy a tak sa nás jedného po druhom pýtal, či sme vysporiadaný s náboženskou otázkou. Takmer všetci odpovedali, že áno. Jedine dvaja, ja a môj priateľ z Cirkvi bratskej sme odpovedali, že sme veriaci. Pritom som vedel, že niektorí spolužiaci chodievajú do kostola. Nasledoval osobný pohovor s riaditeľom. Triedny sa nás zastal a akosi to odoznelo. Nevyvodili z toho dôsledky.

Brána: Ta otázka ovšem byla dvojsmyslná. Ty jsi vlastně byl vypořádaný s náboženskou otázkou.

Dušan: To je pravda. Ale oni pod "byť vysporiadaný", rozumeli, že som neveriaci. A alibisticky som odpovedať nechcel. Počas celého stredoškolského štúdia som prežíval Božiu ochranu. V treťom ročníku sa vyskytla možnosť prihlásiť sa na štúdium v zahraničí. Rozhodol som sa, že to skúsim a oni ma prijali. Štvrtý ročník som teda strávil na Gymnázium v Banskej Štiavnici. Tam bola prípravka pre zahraničné štúdium. Každý, kto sa tam dostal, bol už zároveň prijatý na konkrétnu zahraničnú vysokú školu a špecializáciu. Ja som si uviedol do prihlášky ako prvú voľbu Informačnú techniku v Ilmenau. Tam boli iba dve miesta a tak ako druhú možnosť som si vybral niečo menej atraktívne, a to poľnohospodárske stroje v Magdeburgu, kde boli štyri miesta. Prijali ma na poľnohospodárske stroje. Ale bol som vd'ačný aj za to. Moji spolužiaci boli väčšinou buď protekčné deti, alebo s jasnou straníckou profiláciou. Nebolo ľahké v takom prostredí uchovať vieru.

Prvú vec, ktorú som urobil hneď prvý večer na internáte bolo, že som položil na nočný stolík Bibliu. Na izbe som sa modlil na kolenách. Nebolo to na začiatku ľahké, prežíval som vnútorný zápas. Nebral som to ako niečo, že chcem na seba za každú cenu upozorniť, ale vnímal som to ako niečo, čo mi dávalo v tom prostredí silu. Bol som rád, že som sa mohol k svojej viere priznať hneď na začiatku a nemusel schovávať Bibliu pod vankúš, alebo vyhľadávať chvíle, keď na izbe nikto nebol. Boli z toho následne krásne rozhovory s mojimi spolubývajúcimi.

Koncom školného roku mi zavolali z ministerstva školstva, že poľnohospodárske stroje študovať nemôžem, lebo v Nemecku vyžadujú pred začiatkom štúdia aspoň rok praxe. A že by bola škoda ten rok stratiť. Ponúkli mi možnosť vybrať si školu, akú som len chcel! Takú možnosť nedostal nikto z celej školy. Vybral som si Informačnú techniku v Drážďanoch (Nachrichtentechnik na TU Dresden).

Brána: Jak vypadal Tvůj život v Drážďanech?

Dušan: Hneď po mojom príchode som sa snažil nájsť si spoločenstvo, kam by som mohol chodiť. Cez moje ešte predchádzajúce kontakty som sa dostal do mládeže v Landeskirchliche Gemeinschaft, kam som počas celého štúdia chodil a pracoval. Okrem toho sme mali na internáte (koleji) malú, ale zaujímavú ekumenickú skupinku. Boli tam baptisti, kalvinisti, katolíci, ... - z viacerých krajín. Zaujímavé bolo, že na tomto internáte býval aj jeden z mojich spolubývajúcich zo Štiavnice, s ktorým sme mali mnohé spoločné rozhovory o veciach viery. V týchto rozhovoroch sme mohli teraz pokračovať. Okrem toho som sa stále za neho modlil. Bol som veľmi Bohu vd'ačný, keď sme sa jeden večer spoločne modlili a on mohol prijať Pána Ježiša, ako svojho Spasiteľa. Potom chodil do našej skupinky aj on.

Brána: Cos po studiích dělal doma?

Dušan: Po skončení školy som nastúpil do zamestnania vo Vrútkach (Martin). A pretože v Martine mládež nebola, dochádzal som do mládeže do Žiliny. Potom nasledoval rok vojny a po vojne zmena zamestnania do Dolného Kubína. Pretože som mal stále na starosti mládež v Žiline, dochádzal som pravidelne z Dolného Kubína do Žiliny asi 60 km. V roku 1984 prišiel do Dolného Kubína nový farár a zároveň priateľ, s ktorým som sa dobre poznal už dlhšiu dobu predtým. Hneď po jeho príchode sme začali pracovať s novými konfirmandami. Začali sme sa stretávať ako skupinka mládeže. V tej dobe som stále fungoval medzi Žilinou a Kubínom, čo bolo stále náročnejšie a ťažšie na zvládnutie. Tak som v roku 1986 odovzdal žezlo vedúceho mládeže v Žiline a venoval sa práci v zbere v Dolnom Kubíne. Uvedomujem si i spätne, že sme to neboli my, kto pracoval, ale Božia milosť. Pán Boh nám v mnohom požeňal napriek našej nedokonalosti. To by bolo na dlhšie rozprávanie. V poslednom čase a už aj počas mojich začiatkov pobytu v Prahe som sa venoval najmä vedúcim skupiniek mládeže a dorastu. Som rád, že tá práca nestojí na jednej osobe a pokračuje ďalej.

Brána: Za minulého režimu jsi nakonec tedy nikdy nemel väčší problémy?

Dušan: Nie, i keď od toho nebolo ďaleko. Naš dom fungoval ako menšie distribučné centrum literatúry a Biblií. Raz sa stalo, že dvaja bratia viezli od nás Biblie na východné Slovensko. Bolo to v noci na 20. augusta. Vtedy sme si neuvedomili kritičnosť tohoto dátumu. Bolo to v predvečer výročia invázie vojsk Varšavskej zmluvy do Československa, čo znamenalo, že boli sprísnené policajné kontroly. Samozrejme, že ich zastavili. Pýtali sa ich, čo vezú. Odpovedali, že dlaždice. Policajti im urobili prehliadku auta a tu sa z dláždic vykluli detské biblie. Keď sme na druhý deň obdržali správu, že ich zatkli, nebolo nám všetko jedno. Zakúsil som, čo je to naozajstný strach. Museli sme vyprázdniť dom od všetkej literatúry, lebo sme nevedeli, čo z nich dostanú. Ale chvala Bohu nič sa nestalo. Jeden z nich to vzal na seba a druhého prepustili po 3 dňoch, že on bol len "stopár". Tento krok bol dôležitý, že nemohli konfrontovať výpovede. Ten prvý strávil vo vyšetrovačke 3 mesiace.

Brána: Jak jsi prožíval ten věčný problém vztahu probuzenecké a tradiční identity?

Dušan: Určite to nie je ľahký problém. A pokiaľ sa nenájde na oboch stranách cesta k vzájomnému porozumeniu, tak dochádza pomerne často ku krízovým situáciám. Čo samozrejme nie je jednoduché, lebo sa ukazujú rôzne hodnotové rozdiely. Tak skončili mimo evanjelickej cirkve napr. sestry Royové a hnutie Modrý kríž. Po nich to bolo veľa úprimne veriacich ľudí, pre ktorých tradičná cirkev nemala miesto a doslova ich z cirkvi vyštvali. Boli to hlavne 50. a 60. roky. Mnohí z nich skončili v Cirkvi bratskej. Niečo podobné sa stalo v týchto rokoch aj v Dolnom Kubíne. Dve rodiny boli zo zboru vykázane. Oni potom založili v Dolnom Kubíne stanicu Cirkvi bratskej. Zdá sa to až neuveriteľné, ale u niektorých ľudí v cirkvi pretrváva až dodnes nenávisť k týmto ľuďom. Mal som možnosť tieto rodiny spoznať a musím povedať, že si veľmi vážim ich úprimnú a hlbokú vieru. Nemali to v tradičnom prostredí ľahké, lebo ich hneď vydávali za sektárov a nikto s nimi nechcel mať nič spoločné a vytlačovali ich na okraj.

Nebolo to moc ľahšie ani neskôr, i keď sa to nedá úplne zrovnávať s týmito rokmi. Niekedy sa zdalo jednoduchšie zbalíť sa a odísť do niektorej z menšinových cirkvi. Ale to sme nechceli okrem iného aj z toho dôvodu, že by sme si zabuchli dvere k možnosti osloviť tých, ktorí v tradičnej cirkvi vyrástli. Napriek ťažkostiam, ktoré som zažíval, chcem povedať, že som vďačný, že som vyrástol v evanjelickej cirkvi, a za to, čo som tam prijal.

Brána: V čem ta práce s konfirmandy hlavně spočívala?

Dušan: V lutherskej evanjelickej cirkvi trvá konfirmačná príprava dva roky. Pre konfirmandov to nie je extra príjemné, ale dá sa to využiť aj k dobrému. Ísť na konfirmáciu veľmi často nebýva otázkou osobnej viery a vyznania, ale toho, že dieťa dovŕšilo určitého veku a "treba ísť na konfirmáciu", lebo to chcú rodičia, starí rodičia. Takto vlastne konfirmácia "privedie" dorastencov, ktorých ste predtým nikdy ani nevideli, (možno na Vianoce v kostole) a je možnosť s nimi počas týchto rokov pracovať, aby konfirmácia nebola rozlúčkou so zborom, ale našli osobný vzťah k Pánu Ježišovi a zmysel viery.

Uvedomovali sme si dôležitosť osobného poznania Pána Ježiša a obrátenia. V opačnom prípade končili veľmi rýchlo opäť "vo svete". Robili sme rôzne letné tábory. Snažili sme sa, aby sa tam cítili príjemne a dobre. Dôležitými boli evangelizačné večery, aby tí, ktorých nám Pán Boh dal, mali možnosť odovzdať svoj život Ježišovi. Do prvého ročníku konfirmandov, s ktorým sme v Dolnom Kubíne začali pracovať, patrila aj moja manželka Danka.

Brána: Danko, jak tys tu konfirmační přípravu prožívala? A kdo Tě vlastně přivedl do nedělní školy - či jak vy říkáte besídky?

Danka: Došikovala ma starká, mňa a brata. V nedeľu sme chodili do kostola a dokonca na škole sa vyučovalo aj náboženstvo. Keďže v tej dobe bol zbor neobsadený, striedali sa tam traja farári z okolitých zborov. Nakoniec ma konfirmoval ten nový farár, ktorý v priebehu mojej konfirmačnej prípravy prišiel do Dolného Kubína o ktorom Dušan rozprával. Keď začala mládež, bolo to pre mňa niečo nového, čo som do tej doby nepoznala. Ale naši (rodičia) ma nechceli nikam púšťať a tak som bola len na niekoľkých výletoch. Mali sme hodne kontaktov so zbormi zo Sliezskej evanjelickej cirkvi a bolo pre mňa prekvapenie, že aj inde je také niečo. Nejakú dobu som do mládeže chodiť prestala a potom zase začala. Keď sa mi chcelo, tak som išla, keď nie, tak nie.

Brána: Můžeš něco říci o svém obrácení?

Danka: Nemala som žiadny konkrétny deň, kedy by som mohla hovoriť o obrátení. Keď mi bolo asi 17 až 18 postupne sa môj vzťah s Bohom urovnával a dával do poriadku.

Brána: A jak to bylo u Vás doma?

Danka: Naši do kostola chodili, ale nebolo to na prvom mieste. Sená, pole, dom, to všetko bolo dôležitejšie. Toho nového farára nemali v láske a po čase prestali do kostola aj chodiť.

Brána: Dušane, teď, když jsi starší, nemáš přeci jen pro ten tradiční přístup více porozumění?

Dušan: To nie je otázka toho, že by som nemal porozumenie. Nejde predsa o mňa, aby boli všetci podľa "môjho vkusu". Nechcem byť nikoho sudcom. To som už raz povedal, že mne tradícia nevadí, niekedy môže byť aj pekná, ale nesmie byť zmyslom, obsahom. Formy nemôžu byť dôležitejšie ako obsah. Najdôležitejší je osobný každodenný vzťah k Ježišovi a to musí poznať každý sám. Aj my sme v určitom zmysle veľmi náchylní k tradícii, k "vychodeným chodníkom", že robíme niečo proste zo zvyku a stráca sa nám obsah a zmysel toho. Na to si musíme dávať pozor aj v našom kresťanstve.

Brána: Možná ale v té tradici bylo dříve něco, co se prostě nepodařilo předat dál. Vždyť sám vzpomínáš na svou věřící babičku, a Danka také.

Dušan: To áno. Pre mňa je dodnes veľkým vzorom hlavne v pokore, skromnosti a úprimnej viere. Som vdáčný za jej modlitby. Vidím, že milosť, ktorá sa nám dostala, je aj odpoveďou na jej modlitby. Zsadená rastlina, ktorá dostane vlahu, rastie.

Brána: Vzpomínám si, že když jsme se před lety potkali v Maďarsku, tak jsi vyprávěl, že musíte pracovat v jiném sboru než ve vašem vlastním, protože v tom vašem není farář práci s mládeží nakloněn. To se už určitě změnilo.

Dušan: Áno, ale bolo to ťažké. Ja pochádzam zo zboru, ktorý je asi 5 km od Dolného Kubína. A v tomto zbore začať s mládežou nebolo možné. Ako príklad môžem spomenúť, keď mal môj brat svadbu. Chceli sme, aby sa mohlo na sobášii hrať aj na gitare. To nebolo možné, bolo to ako znesvätenie kostola. Tak sme to museli riešiť tak, že sme na sobáš pozvali generálneho biskupského tajomníka z Bratislavy, s ktorým sme sa dobre poznali, aby sobášil spolu s miestnym farárom. On sa neodvážil odporovať svojmu šéfovi a tak prvý raz zazneli v kostole aj gitary. (Generálny biskup a generálny biskupský tajomník boli v tej dobe dvaja najvyšší predstavitelia evanjelickej cirkvi.) Ale

som vd'ачný Bohu, že už aj v tomto zbore sa situácia hodne zmenila. Označovali nás za baptistov, sektárov, modrokrižanov a čo ja viem ešte za koho. Teraz keď je v tomto zbore evangelizačné popoludnie a príde tam pol dediny, moja duša z toho plesá. Niečo, za čo by nás pred niekoľkými rokmi vari aj ukrižovali.

Kde je pripravená pôda, tam zrnko môže vyrásť. My máme rozsievať, Pán Boh pripravuje pôdu a dáva vzrast. Mám z toho radosť.

Brána: To se ale musíš v Čechách cítit jako na poušti.

Dušan: Vieš, že áno! Vnútorne sa ťažko zmierujem s tým, že som tu. Vážne som zo začiatku uvažoval o návrate späť. Najhoršie to bolo, keď Janko mal ísť do prvej triedy. Pre istotu sme ho zapísali do školy tu v Prahe a aj v Dolnom Kubíne.

Brána: Mně by asi strašně chyběly Roháče, kdybych vyrostl v jejich blízkosti.

Dušan: Áno, ta túžba po krajine tam je. Ale nie po Tatrách. Tam som bol prvýkrát, keď som mal 19 rokov. Keď sme prišli zo školy domov, museli sme robiť na poli. Samozrejme, že potom bolo to posledné, po čom som túžil, ísť do kopcov. Ale príroda je tam naozaj krásna. Začínam si to uvedomovať viac teraz.

Brána: A Dance se v Praze líbí?

Dušan: Danka si Prahu zamilovala. To ma tu drží, že som si zobral "Pražačku".

Brána: Co vidíš jako důležité dnes?

Dušan: Byť Bohu verný a poslušný. Odovzdať sa mu a nasledovať ho so všetkými dôsledkami. Človek si nesmie pripisovať žiadne zásluhy, ale plne sa spoliehať na Božiu moc a pomoc. Tá je rovnako veľká aj v našej dobe. Ja som vd'ачný, že v branickom zbore sú ľudia, ktorí berú Boha vážne.

Je pravda, že prostredie, v ktorom teraz žijeme je iné. Osloviť a získať ľudí z ulice je častokrát ťažšie, ako v tradičnom prostredí. Ale treba poznamenať, že aj tradičné prostredie sa v posledných rokoch hodne zmenilo. Sekularizácia sa prejavuje aj tu.

Brána: Pověz prosím na závěr ještě něco o tom, jak se stalo, že jsi začal pomáhat s vedením branické mládeže?

Dušan: Prišiel som na dva, tri večery hovorov alfa. Po skončení hovorov ma oslovil Michal Mazný, či by som nechcel spolupracovať na príprave následných hovorov. Počas týchto hovorov prišla za mnou Anna Víšková a Anka Holá, či by som nechcel spolupracovať na príprave stretnutí mládeže. Hovorili sme o tom, stretávali sa a modlili. Od podzimu minulého roku sme sa začali ako mládež schádzať.

Brána: A si s tým spokojný?

Dušan: Áno, som rád. Som vd'ачný za týchto mladých ľudí a som rád, že ma berú ako jedného z nich, i keď som už o nejakých pár mesiacov starší.

NA CESTÁCH

Pozoruhodnosti dalekého severu

Na konci prázdnin jsme s několika kamarády z mládeže podnikli výpravu do Norska. Tři týdny jsme cestovali a poznávali krásy severu. Zážitků z cest máme tolik, že by se nevešly ani do celého čísla Brány, avšak chtěli bychom se s vámi podělit o jednu "kostelovou" zajímavost, na kterou jsme v Norsku narazili.

Protože jsme neměli auto, tak jsme po Norsku jezdili autobusem, pěšky, dokonce i stopem, ale hlavně vlakem. Kdo jezdí u nás vlakem a dostane se do Norska, bude asi trochu překvapen. My jsme zvyklí, že se vlakem dostaneme téměř všude, avšak v Norsku železniční síť tak hustá jako u nás není. Vlastně vůbec není hustá, od jihu k severu vede jedna trať, z níž se tu a tam koleje větví do stran. I ve srovnání s jinými zeměmi by se dalo říct, že se v Norsku vlakem asi moc nejezdí.

Dovedete si tedy asi představit, jaké bylo naše překvapení, když jsme na konci jedné trati, na břehu fjordu, v městečku Andalsnes objevili na nádraží stát vlakovou kapli. Ano, čtete správně, vlakovou kapli. Nejprve jsme mysleli, že se jedná o odstavený vagón, ale dovnitř vedly schůdky a dveře byly otevřené...

Uvnitř to vypadalo velice útulně, jinak než ve všech jiných vagónech, které jsme v Norsku i jinde viděli. Vagón je uprostřed rozdělen na dvě části - kapli a společenskou místnost, tzv. výhybnu. Ve společenské místnosti se můžete setkat s přáteli, popovídat si, v klidu relaxovat nebo si zdarma dát kávu a sušenky.

Kaple je pozoruhodná sama o sobě, uprostřed u okna stojí oltář vyrobený z železničních práčů a na něm jednoduchý kříž z kolejnic. Na oltáři samozřejmě nesmí chybět Bible, jak jinak než v norštině. "Svícen" pro věčné světlo stojí v rohu kaple a je tvořen velkým kolem od vlaku. Sedadla, nebo spíše křesla, nestojí ve směru jízdy, jak jsme ve vlaku zvyklí, ale obklopují oltář, aby na něj bylo vidět ze všech stran. Prostě všechno je tu "železniční", ale zároveň hezky a vkusně provedené, takže si připadáte opravdu jako v kostele, kde vyzařuje atmosféra klidu, ticha, pokoje... To vše je vytvořeno k uchování dojmu cestování vlakem a zároveň k vyjádření myšlenky, že život je také taková cesta.

Vlaková kaple je přestavěna ze starého vagónu Intercity Litra CB2 a byla věnována jako dárek od norských železnic NSB církvi. Vagón během svého dlouhého života sloužil lidem na cestách. A nyní, uprostřed světa plného neklidu a hluku, má také sloužit jako malý chrám Páně na kolejích. Při určitých příležitostech bývá v kapli také prostírán stůl Páně s chlebem a vínem.

Když jsme si kapli prohlédli, všimli jsme si u okénka vedle dveří oddělujících společenskou místnost keramické nádoby plné kartiček s vytištěnými veršičky z Bible. To nás naprosto zaujalo a tak jsme asi hodinu seděli a pokoušeli se luštit verše Božího slova psaného v norštině. Moc nám to nešlo, neboť mezi námi nebyl nikdo, kdo by uměl norsky, jen Anka vzpomínala na slovíčka švédštiny, kterou se kdysi učila a která je norštině blízka. Kupodivu se nám podařilo nějaké verše přeložit, což naše zaujetí ještě zvýšilo.

A co vy, dokážete poznat tyto verše?

For ingen ting er umulig for Gud. Himmel og jord skal forga, men mine ord skal aldri forga. Min hjelp kommer fra Herren, han som skapte himmel og jord. Han lar ikke din fot bli usto din vokter blunder ikke.

A tak přišel na svět nápad, že bychom mohli také u nás v kostele umístit ke vchodu nádobu s verši z Bible, aby si každý při cestě z kostela mohl vybrat nějaký, který se mu líbí a který ho bude provázet třeba celý týden nebo měsíc. Pro někoho může být povzbuzením v těžké chvíli, pro jiného ujištěním ve víře, někoho verš jenom potěší, ale každý se ho může naučit nazpaměť.

Věříme, že tento projekt v Braníku najde své místo a pomůže nám lépe znát a učit se Boží slovo. Jak praví apoštol Pavel, "veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu" (2.Tim 3, 16-17). A tak si i vy při cestě z kostela směle berte z nádoby u vchodu verše a odnášejte si je. Když se verš naučíte, tak si naň třeba někdy ve vhodnou chvíli vzpomenete. Neboť, jak jistě mnozí starší potvrdí, znát Boží slovo z paměti může být v životě velikou pomocí.

Petr 'Brain' Kulhavý, Marie Markéta Zvánovcová

Poznámka:

Výpravy se zúčastnili Jirka, Anka, Brain, Marie Markéta, Jakub (Joe), Jitka. Za 21 dní jsme společně procestovali Norsko od jihu, z Osla, na sever, do Narviku, a zpět přes Švédsko se zastávkou ve Stockholmu. Jeli jsme vlakem rychlostí cca 250km/h, byli se podívat na nejvyšší horu Norska Galdhopigen (2469m), kde jsme potkali sněhovou vánici, sáhli si na ledovec, během tří dnů jsme viděli jedny hory v mracích za deště, zalité sluncem a zasněžené. Mohli jsme se radovat z překrásné krajiny, vidět mnoho nádherných řek, vodopádů a hor, projíždět se motorovým člunem po nejkrásnějším norském fjordu i jet luxusní výletní lodí. Byli jsme za polárním kruhem, prožili jsme tři nádherné dny na Lofotách a mnoho dalšího. A nakonec jsme se mohli ve zdraví vrátit zpět do Prahy. Za to všechno moc děkujeme Pánu.

INFORMACE A OZNÁMENÍ

Svatba č.1

9. října si řekli své ano **Jana Harváňková a Radek Vavřík**

Odpoledne jim, sobě i svatebčanům připravila mládež bohatý program.

Svatba č.2

V pátek 5. listopadu v 16 hod. uzavřou v kostele ČCE Braník sňatek **Kateřina Slabá a Jan Zvánovec**.

Krátké ohlédnutí za letními akcemi

Všichni dosavadní i budoucí účastníci letních akcí, vodáckých rychlokurzů, víkendovek a táborů, Pecky, tábora pro menší děti, sborové dovolené, Vozu a ostatních akcí našeho sboru jsou zváni se shromáždit v **neděli 24. října ke Krátkému Ohlédnutí Za Letními Akcemi**.

Kde: kostel ČCE, Modřanská 118, P4

Program: 9:30 bohoslužby, po 11. hodině společné koordinované ohlédnutí, následuje oběd, nekoordinované ohlížení či vyhlížení, **Divadelní představení Lotrando a Zubejda**

S sebou: fotky, vzpomínkové předměty, rodiče, sourozence, potomky, přátele...

Velký úklid

sobota 13.11.

[\[předchozí číslo\]](#) [\[jiné číslo\]](#)